

J. Gimenez
Nuevo León 125-301
Méxic 11, D.F.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

a 29 de marc de 1964.

Amic Calders; A primers d'any vareig rebre notícies de que la meva germana estava malalta. Em estat pendents i, encara que està millor, no deixem la preocupació. Alicia anirà a passar un parell de messos amb ella, i sento que no pugui arribar a donar una volta a conèixer la Rambla, però, no m'arriben els Cuauhtemocs. En aquest temps no he escrit a ningú.

La notícia de haver guanyat el premi Sant Jordi, ha produït moltes curioses reaccions. Dintre del cercle petit en que em bellugo, molts es proclamaren amics teus. No dubto de la seva afirmació, però era dit de manera que semblava que era una foto de socials i a cop de colzes es posaven al davant per sortir més macos. Altres, la qüestionaven dels quartos. Ulloa "el Magnífic", que no m'escoltava massa mentre li deia del premi literari, deixà de llegir el diari on es rentava el cervell, i per poc li cau la pipa de la boca al sentir el nombre de pessetes. Després, quasi em renya perquè encara no t'havia escrit.

Garcia Vigneaux, que es més avar que el Molière, primer no va fer massa cas, perquè li dol donar importància al que tenen els demès, però després, la seva tendència dominant, va fer que se apuntes a la teva llista d'amics. Podria examinar molts cassos, també a les publicacions, Font Blau, Orfeó Català, etc. però no vull fer-ho, perquè es diria que critico massa i potser fos veritat. La qüestió és que l'altra dia un em va preguntar si et coneixia, i li vaig dir que sí, una mica, de jugar al futbol.

Estàs vivint de pel·lícula, o millor dit, de biografia. Després d'un llarg temps a una terra estranya, tornas a la teva terra, i sents que l'anima salta de goig. I sense reserves, t'entregues de ple al que tu ets i la gent sap que ets. I escrius i vius, més intensament que mai, i et crec, absolutament, quan dius que ets feliç. I a més, guanyes un premi magnífic, que dona l'alegria de saber que la gent et reconeix. Mira Calders, valoro tant aquesta alegria, que millor em callo. És una alegria per a tu sol, com l'amor de la noia que un estima. Els demès estem contents per tu, però l'"estremiment" que diria el Bartra, es per a tu. Imagino la teva emoció quan et portarian, lligat amb cadenes, desde San Cugat, i et van deixar anar a dalt de la tarima. Com tindries la gola seca i ganes de apretar a correr, i no m'estranyaria que al començar haguesis dit: Queridos escoceses!, o alguna gracieta pel estil. Les fotos, les abraçades, l'apludiment, en fi, un moment que, si un dia es fa una pel·lícula de la teva vida, quedaria esplèndid.

Se que tornas a escriure amb tota l'empenta, pero seré, perquè la teva creació es de domini, i per tant l'exit, no et farà mal.

He vist "Serra d'or", abans de tu, i reconec que està ben feta. No dubto de que sigui important per a tu la col·laboració qu'et demanen i espero sigui certa aquesta absoluta llibertat que han ofert. Se que sempre es fa el que bonament es pot i et desitjo éxit.

Per aquestas terras de l'Uruchartu, sempre ens organitzan alguna cosa "exciting".
Quand la mort del Kennedy, varem estar tres dies penjats de la tv i sense parlar d'altre cossa. Després el futbol dels russos, després el cas de la "lo-quiachis", que confesso que no se el que vol dir aquest nom, pero es tractava d'una mestressa de noies i es mataven entre elles i les enterraven a un cenen-tiri particular que tenien, etc. etc. Després a vigut el De Gaulle i ja espe-rem la cuata Reina d'Holanda. No se quina peripecia li tenen preparada a la d'Holanda, pero al De Gaulle li passa el seguent; estaven tant contents amb ell, perquè els va retornar tres banderes que tenia Franca, de Méxic, i a més, va fer un discurs en espanyol, tot de memòria, que al segon dia d'estar aquí, al caminar pel Zócalo, la gent s'acostà tant, que va perdre el gorro i encara es l'hora que l'han de trovar. El tercer dia va visitar l'Universitat, i tots els estudiants estaven esperant-lló, contents de no anar a classe. La policia habia fet un caminet fins la porta, i allí estava el ministre d'Educació i el Rector i altres ^{influyentes} importants. El De Gaulle, tingué la desgràcia de ^{que} li van deixar encerclar l'auto, i baixà fóra de temps. Els cultes estudiants es llençaren com si fos un partit de futbol americà, i el De Gaulle ja no va riure tant, pensant potser que ja no tenia tantes gorres. La policia francesa es va espantar i va fer el que pogué, donant cops baixos, fent pesigolles, etc., i la policia mexicana, perquè no fos dit, també es fica a pegar patades a l'espina. Però davant de la cultura, tinguèren que cedi terreny i al final, amb De Gaulle al mitg, varen anar a parar a altre porta de la senyalada. Aquesta porta donava a un ~~pas~~ passadis que duia al saló de recepció, però estava ple de nois i noies, molt contents tots de tanta proximitat. Van renegar una mica quand se sentiren atacats per l'esquena de forma desarreglada, pero callaren al veure qui tenia que passar. El van passar gairabe volant, sense tocar terra. El Pobre General, aniria pensant que més malament o varen passar el Maximiliano i Carlota. Uns diuen que ~~maximex~~ se li sentia dir, Pour le France, Pour le France. El cas es que acaba la seva levitació involuntària sense més desgràcies que un ronyó atapat i el coccis mig profanat. Al darrera seu l'embaxador frances segui la mateixa orbita, i després de maleir tots el tractats comercials i el seu inventor, ideà la manera millor de penjar de una forca a tots els estudiants que pogués pescar.

A tot això el Ministre i el Rector estaven esperant, repasant els discursos i aixugant-se la suor. La policia vigilant, sempre vigilant. De manera algú va cridar que el general estava dins el saló i estava esperant. Tothom es va tirar portes endins, nois i noies també, i donant tombs com baldufes van arribar fins l'esquena del que estava al davant. Però el Ministre i el Rector, demanaven per favor que ^{els} deixessin passar. Res, tots feien el sord. Sembla que el Rector feia promesses de donar un 10 a tots que fessin pas, però no el varen creure. Necessitaren deu minuts, per poguer entrar ells. Els invitats ja havien contat un grapat d'ovelles, quan posant-se la corbata dreta, arribaren els invitadors. Li varen donar un diploma i una medalla, sense fer cap examen, i el De Gaulle digué al seu discurs, que mai oblidaria aquest dia. Els estudiants, contents de veure al Rector tot confós i avinagrat comencaren, ra, ra, ra De Gaulle, etc. i siquitibum i no se quantes coses més, i per fi arribà la predicció del Hamlet, Sortir o no sortir. La policia francesa, després de persignarse i prometre no se quantes mandes, ataca en varies onades i aprofitan que una noia es desmaia, ves a saber perquè, aprofitant tan favorable coincidència, obriren una escletxa i fent li hi un xiulet li van dir, arreando, clar, tot això en francès i amb bons modus. El De Gaulle, pensant que sempre es pot ser francès, volia recollir a la noia, que sembla que estava revingudeta, però la policia li nega el permis i saltan per sobre, amb tota gentilesa, sortí a la llibertat.

Com a fi de festa el van portar a veure Teotihuacan. I es veu que li va fer la mateixa gracia que a tu. Pregunta si estava buit, potser pensant si hi hauria un ascensor, i al saber que era macissa, no va volguer ascendir i es deixar fer fotos abaix, de esquena, com si baixes, i es va pendre una llimonada.

Com pots veure això continua tan civilitzat com abans i tremolo de pensar les llibertats que es pendran amb la reina d'Holanda i les seves filles. I ara acavo. Es gairabe mitja nit, i m'estic passant de la ració de faltes que em correspon.

Molts saludos d'Alicia i nens per a tots vosaltres i una bona abraçada de part meva

